

KAPITOLA 1

Pokud by Bruce Wayne měl patřit k nějakému autu, bylo by to tohle. Zbrusu nový zakázkový Aston Martin. Dravý, elegantní, antracitově černý, s kovově lesklým proužkem na kapotě a střeše.

Právě se snažil z vozu vymáčknout, co se dalo. Vychutnával si zvuk motoru a reakce auta na sebemenší dotek, když se krátce před západem slunce proháněl po silnicích v okolí Gotham. Vůz byl darem od firmy WayneTech, která do něj nacpala své nejnovější bezpečnostní prvky. Byl to výsledek historické spolupráce mezi legendární automobilkou a Wayneovým impériem.

Bruce se prohnal další ostrou zatáčkou a pneumatiky dotčeně zahvízdaly.

„Slyšel jsem to,“ řekl Alfred Pennyworth z displeje na přístrojové desce a přísně si Bruce změřil. „V zatáčkách trochu zpomalte, pane Wayne.“

„Tahle auta se nedělají na pomalé projíždění zatáček, Alfredě.“

„Také se nevyrábí proto, aby se rozbíjela.“

Bruce se koutkem úst usmál na svého poručníka. Otočil vůz zpátky k mrakodrapům Gotham a slunce se odrazilo na jeho slunečních brýlích. „Vy mi ale vůbec nevěříte, Alfredě. Přece jste to byl vy, kdo mě učil řídit.“

„Učil jsem vás snad jezdit jako ďábel?“

„Jako *šikovný* ďábel,“ upřesnil Bruce a zlehka otáčel volantem. „Navíc je to dar od firmy Aston Martin a je nadupaný bezpečnostními technologiemi WayneTech. A řídím ho dnes jen kvůli tomu, abych předvedl jeho bezpečnostní prvky na dnešním dobročinném večeru.“

Alfred si povzdechl. „Ano. Vzpomínám si.“

„A jak bych je mohl předvést, kdybych si neotestoval, co tenhle mistrovský kousek dokáže?“

„Předvést bezpečnostní systémy WayneTech není totéž, jako snažit se s nimi zabít,“ opáčil Alfred tónem sušším než pouštní písek. „Lucius Fox vás požádal, abyste zavezl vůz na večírek, aby si o něm tisk mohl udělat dobrou představu.“

Bruce se prohnal další serpentinou. Vůz průběžně propočítával parametry cesty a před Brucem se na čelním skle objevovaly a zase mizely řady průhledných čísel. Vůz mapoval okolí do nejmenšího detailu a reagoval s fantastickou přesností.

„Přesně to dělám,“ opáčil s očima navrch hlavy Bruce umíněně. „Snažím se tam být včas.“

Alfred utrápeně potřásl hlavou. Pokračoval v oprašování parapetu na Wayne Manor a sluneční paprsky zlatily jeho bledou tvář. „Lucius si myslel, že je to dobrý nápad. Za to bych ho přerazil.“

Bruce se pousmál. Někdy měl dojem, že se jeho poručník svým ostražitým, ledově modrým pohledem výrazně podobá vlkovi. Během posledních let se Alfredovi ve vlasech objevilo několik šedin a vrásky kolem očí se prohloubily. Bruce napadlo, jestli to nemá na svědomí on sám. Trochu ubral plyn. Ale opravdu jenom trochu.

V tuto večerní dobu mohou lidé zahlédnout netopýry vydávající se na noční lov. Když se Bruce blížil do centra, spatřil proti obloze tmavý obrys hejna netopýrů, kteří vylétali z temných městských zákoutí, aby se připojili ke zbytku kolonie.

Bruce ucítil známý záchvěv nostalgje. Jeho otec kdysi vyčlenil část pozemků poblíž sídla jako jedno z největších netopýřích hnízdišť ve městě. Bruce si stále dobře pamatoval, jak jako dítě seděl na trávniku před sídlem a zapomínal na všechny své hračky, když mu otec ukazoval tvory, kteří po tisících vylétali do soumraku a vytvářeli na obloze táhlou spirálu. Otec říkal, že každý z nich je jedinečný, ale přesto se nějak dokážou pohybovat společně jako jedno tělo.

Při té vzpomínce Bruce pevně sevřel volant. Škoda že tady jeho otec není. Měl by sedět na sedadle spolujezdce a spolu s ním pozorovat netopýry. Ale to samozřejmě nebylo možné.

Ulice v blízkosti centra byly stále špinavější, až nakonec mrakodrapy zastínily slunce a prostor mezi nimi se ponořil do stínu. Prohnal se kolem Wayne Tower a Seco Financial Building, kde v uličkách zahlédl několik stanů. Ztělesnění nejhlubší chudoby zde kontrastovalo s majákem obrovského bohatství. Poblíž se nacházel napůl opravený Gothamský most. Pod ním stály roztroušené a zanedbané domky těch méně majetných.

Bruce si z dětství nic takového nepamatoval. Ve vzpomínkách viděl Gotham jako impozantní džungli z betonu a oceli plnou drahých aut a portýrů v černých livrejích. V paměti mu utkvěla vůně nové kůže, pánské kolínské a dámských parfémů. V duchu viděl nablýskané haly luxusních hotelů a palubu jachty, na níž se odrazela světla přístavu.

S rodiči po boku vídal jen tu dobrou stránku. Nemohl vidět graffiti, stoky plné špíny, opuštěná auta a lidi shrbené ve stinných koutech, cinkající mincemi v papírových kelímcích. Jako opečovávané dítě viděl jen to, co mohl Gotham za správnou cenu nabídnout, ale nikoli to, co ukazoval za nízkou cenu.

To vše se změnilo jedné osudné noci.

Bruce už dopředu věděl, že až se mu zpřístupní svěřenecké fondy, bude myslet na své rodiče. Ale přestože na to byl připravený, způsobovaly mu takové vzpomínky hlubokou bolest.

Zahnul na odbočku vedoucí k Bellingham Hall. Chodník před budovou a schodiště vedoucí k ní pokrýval červený koberec. U příjezdové cesty stála smečka paparazzi, a jakmile uviděli vůz, spustily blesky jejich fotoaparátů kulometnou palbu.

„Pane Wayne.“

Bruce si uvědomil, že s ním Alfred stále mluví o bezpečnosti. „Poslouchám, Alfred.“

„O tom pochybuji. Zaznamenal jste, že jsem říkal, abyste si na zítřek domluvil schůzku s Lucie Foxem? Budete s ním spolupracovat celé léto. Aspoň byste měli začít pracovat na nějakém podrobnějším plánu.“

„Ano, pane.“

Alfred přestal oprašovat a změřil si ho přísným pohledem. „A chovejte se slušně. Rozumíte?“

„Celou dobu budu stát v koutě a ani nešpitnu.“

„Opravdu zábavné, pane Wayne. Beru vás za slovo.“

„Ani mi nepopřejete k narozeninám, Alfred?“

V tu chvíli se Alfred konečně usmál a jeho přísné rysy zjihly. „Všechno nejlepší k osmnáctým narozeninám, pane Wayne,“ řekl a pokývl. „Pořádáním tohoto večírku dokazujete, že jste Martin syn. Byla by na vás pyšná.“

Bruce při zmínce o své matce na okamžik zavřel oči. Namísto oslav jeho narozenin pořádala každoročně dobročinný večírek, jehož celý výtěžek šel na Městský fond ochrany práva. Jeho členové obhajovali u soudu ty, kteří si to nemohli dovolit. Když teď starost o rodinné jmění oficiálně přešla na jeho bedra, chtěl Bruce v téhle tradici pokračovat.

Jste Martin syn. Bruce nevěděl, co na takovou chválu říct. „Děkuji, Alfred. Nečekejte na mě.“

Obrazovka potemněla. Bruce zastavil před budovou. Zatímco paparazzi na něho zvenku pokřikovali, on chvíli jen seděl a snažil se uklidnit zjitřené emoce.

Vyrůstal ve světle reflektorů a léta byl zvyklý na titulky o sobě a svých rodičích. OSMILETÝ BRUCE WAYNE JEDINÝM SVĚDKEM VRAŽDY SVÝCH RODIČŮ! BRUCE WAYNE ZDĚDÍ POHÁDKOVÉ BOHATSTVÍ! OSMNÁCTILETÝ BRUCE WAYNE JE NEJBOHATŠÍM MLADISTVÝM NA SVĚTĚ! A tak dál a tak dál.

Alfred už dříve zařídil zákaz přiblížení pro fotografy, kteří upírali své objektivy do oken Wayne Manor, a Bruce jednou přiběhl ze školy vyděšený a v slzách, když chybělo jen málo, aby ho bezohlední paparazzi přejeli autem. První roky se před nimi snažil skrývat, jako kdyby uzavření se ve svém pokoji znamenalo, že bulvár nepřijde s novými výmysly.

Ale člověk se může před skutečností buď ukryt, nebo se s ní vypořádat. Postupně si Bruce vytvořil obranu a uzavřel s tiskem tichou dohodu.

Nechá se fotografovat ve společnosti a tisk se na oplátku soustředí na témata podle jeho výběru. Právě teď byl tématem příspěvek WayneTechu k větší bezpečnosti Gotham. K tomu patřilo všechno od nové zabezpečovací technologie pro bankovní účty města přes drony, které by pomáhaly gothamské policii, až po automobilové bezpečnostní prvky, které se chystal poskytnout jako otevřenou technologii všem automobilkám.

Několik let strávil Bruce nespočet hodin skloněný nad pracovním stolem ve svém pokoji, jako posedlý poslouchal policejní hlášení nebo se sám probíral starými případy. Spálil tucety žárovek ve stolní lampě, když rozebíral prototypy WayneTechu, prohlížel si lesklé mikročipy a umělé klouby, když studoval technologie, které jeho společnost vyvíjela pro bezpečnější město.

Pokud by cenou za prosazování takových věcí mělo být jeho objevování se ve zprávách, pak byl ochoten ji přijmout.

Když přiběhl portýr a otevřel dveře vozu, potlačil Bruce rozladění, jedním plynulým pohybem vystoupil a věnoval novinářům bezchybný úsměv. Fotoaparáty cvakaly jako o závod. Dvojice osobních strážců v černých oblecích a tmavých brýlích tlačila lidi zpátky a uvolňovala mu cestu, ale novináři se dál mačkali, napřahovali mikrofony a křičeli otázky.

„Těšíte se na maturitu?“

„Užíváte si bohatství?“

„Jaké to je být nejmladším miliardářem na světě?“

„S kým chodíte, Bruci?“

„Hej, Bruci, podívejte se sem! Úsměv!“

Bruce poslechl a nabídl jim uvolněný úšklebek. Věděl, že je fotografický. Byl vysoký, štíhlý, v pobledlé tváři zářily safírově modré oči, černé vlasy měl pečlivě sčesané dozadu, zakázkový oblek mu dokonale seděl a černé polobotky se blýskaly. „Dobrý večer,“ řekl a krátce postál před vozem.

„Bruci!“ vykřikl jeden paparazzi. „To auto jste si právě koupil?“ zeptal se a významně mrkl. „Už si užíváte svůj svěřenecký fond?“

Bruce si ho změřil pohledem, ale neskočil mu na vějičku. „Tohle je nejnovější Aston Martin, plně vybavený bezpečnostní technologií WayneTechu. Máte exkluzivní možnost prohlédnout si jeho interiér.“ Ukázal na vůz a jeden z jeho strážných otevřel dvířka, aby novináři viděli dovnitř. „Děkuji, že jste přišli na dnešní dobročinný večírek mé matky. Hodně to pro mě znamená.“

Řekl ještě několik slov o charitě, na jejíž konto půjde výtěžek večera, ale všichni ho překřikovali a jeho slov si nikdo nevšímal. Bruce jim unaveně čelil a na chvíli si připadal osamělý a přemožený přesilou. Snažil se dohlédnout za bulvární paparazzi, kde by mohli být novináři ze seriózních deníků. V duchu už viděl zítřejší titulky. BRUCE WAYNE VYHAZUJE PENÍZE ZA AUTO ZA MILION DOLARŮ! ČERSTVÝ MAJITEL SVĚŘENECKÝCH FONDŮ NEZTRÁCÍ ČAS! Ale mezi nimi přece jenom bude pár pravdivých článků, které

se budou týkat skutečné práce Wayne Techu. To bylo podstatné. Proto fotografování ještě nějakou chvíli strpěl.

Poté vykročil po schodech ke vchodu do budovy. Někteří z hostů postávali na vrcholku schodiště. Byla tady smetánka Gothamů, někteří členové městské rady, houfy obdivovatelů. Bruce si uvědomil, že si všechny z davu nějak škatulkuje. Tenhle sebezáchovný zvyk si osvojil po smrti rodičů. Byli zde lidé, kteří by ho pozvali na večeři jen proto, aby z něho vytáhli nějaké drby. Lidé, kteří by zradili své přátele, aby se stali jeho přáteli. Několik bohatých spolužáků, kteří ho pomlouvali jen z čiré závidosti. Dívky, které by udělaly cokoli, aby s ním měly schůzku, a hned po ránu by s podrobnostmi běžely do bulváru.

Navenek ale zachovával klid a s každým se zdvořile pozdravil. Ke vchodu už zbývalo jen několik schodů. Už stačí jen vejít a uvidí...

„Bruce!“

Z davu se ozval známý hlas. Bruce pohlédl vzhůru. Dívka stála na vrcholu schodiště, stoupala si na špičky a mávala na něho. Černé vlasy jí spadaly na ramena a světlo dopadající ze vstupní haly zdůrazňovalo její hnědou pokožku a oblou křivku boků. Její flitry posíté šaty se při každém pohybu stříbrně zaleskly. „Hej! Tady jsem!“

Bruceovi se ulevilo. Tohle byla *Dianne Garciová*. Ta patřila do kategorie normálních lidí.

Když k ní došel, instinktivně se otočila zády k davu za hedvábným provazem pod schodištěm, aby ho chránila před blesky fotoaparátů.

„To se teď nosí, chodit pozdě na vlastní narozeniny?“

Vděčně na ni zamrkal a sklonil se těsně k jejímu uchu. „Samozřejmě.“

„Tenhle večer je úplný blázinec,“ pokračovala. „Myslím, že dnešní výtěžek bude nový rekord.“

„Díkybohu,“ opáčil a vzal ji kolem ramen. „Jinak by bylo všechno to pözování před fotografie k ničemu.“

Zasmála se. Tahle dívka kdysi vyrazila zub klukovi, který obtěžoval její kamarádky, kvůli sázce se v maturitním ročníku naučila nazpaměť

první kapitolu *Příběhu dvou měst* a hodinu dokázala civět do jídelního lístku, aby si pak objednala stejný burger jako vždycky. Teď mu láskyplně odsunula ruku, popadla ho za loket a odvedla otevřenými dveřmi dovnitř. Paparazzi nechali za zády.

Uvnitř bylo tlumené namodralé světlo, lustry zavěšené pod stropem vrhaly stříbřité a bílé odlesky. Dlouhé stoly plné jídla zdobily ledové sochy, na jiných stolech byly rozloženy aukční předměty, které se lehce chvěly v rytmu hudby.

„Myslel jsem, že máš dnes přijímačky na vysokou,“ snažil se překřičet rámus, když si Dianne vzala z podnosu citronový zákusek. „Ne že by mi vadilo, že jsi tady, pochopitelně.“

„Už to mám za sebou,“ opáčila Dianne s plnými ústy. „Je to v pohodě. Babička potřebovala, abych si odpoledne vyzvedla bratra. A kromě toho jsem tě nemohla připravit o svoji společnost.“ Naklonila se a přešla do tajemného šepotu. „Tím ti chci naznačit, že pro tebe nic nemám.“

„Vůbec nic?“ vyhrkl Bruce a teatrálně si přitiskl ruku na srdce. „To bolí.“

„Jestli chceš, mohla bych ti upéct dort.“

„Jen to ne.“ Když se Dianne minule snažila něco upéct, podpálila Bruceovi kuchyň. Celou hodinu pak schovávali sežehnuté závěsy, aby Alfred na nic nepřišel.

Stiskla mu loket. „Tak se budeš muset spokojit s večeří.“

Už před lety se Bruce, Harvey a Dianne dohodli, že si k narozeninám nebudou dávat žádné dárky, ale v den narozenin se vždy sejdou v oblíbené restauraci. Ani dnes tomu nebude jinak. Po dobročinném večírku přestane být Bruce miliardárem a stane se z něho obyčejný kluk před maturitou, který bude se svými přáteli žertovat nad opulentními burgery a mléčnými koktejly.

„No a?“ zeptal se Bruce. „Jak ti dopadly přijímačky?“

„Zkoušející z mých odpovědí neomdlel hrůzou, takže bych řekla, že asi dobře.“ Pokrčila rameny.